

Arrest

nr. 206 393 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 bus 20
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 december 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 augustus 2017 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 oktober 2017 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.08.2017 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan reeds verschillende jaren op het grondgebied te verblijven. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokken inderdaad enige tijd legaal in België verbleef, hij vroeg namelijk gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote, en werd vervolgens op 26.10.2015 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, doch op 19.04.2016 werd zijn aanvraag gezinshereniging geweigerd. Bovendien werden hem op 29.03.2011, 29.03.2012, 30.01.2013, 16.04.2013, 04.11.2015 en op 19.04.2016 bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Betrokkene haalt aan dat zijn centrum van belangen hier in België ligt nu hij gedurende verschillende jaren zijn leven alhier heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hij beweert een bepaald sociaal en economisch welzijn te hebben opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. Echter verzoeker toont onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Verder merken wij op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Volledigheidshalve merken wij op dat in zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving World Trade Center II Antwerpsesteenweg 59 B 1000 Brussel T 02 793 80 00 helpdesk.dvzoe@dofi.fgov.be www.dofi.fgov.be www.ibz.be niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verder haalt verzoeker aan gehuwd te zijn met een Belgische. Echter uit zijn dossier en zijn verklaringen blijkt dat beiden niet meer samenwonen en geen hecht gezin meer vormen. Dit gegeven kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Hij toont niet aan waarom dit hem zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Verder verklaart betrokkene dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn stadium van integratie een werkelijk trauma zou betekenen. De elementen van integratie behoren echter tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

De overige elementen (onder meer zijn werkwillegheid en betrokkene staat dit met verscheidene loonbrieven, zijn kennis van het Nederlands) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

Gelieve betrokkene er van op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet. Tevens dient hem een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat hij voor kennisname heeft getekend.“

1.3. Eveneens op 11 oktober 2017 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen 'verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevel om het grondgebied te verlaten dd 15.03.2011, 15.03.2012, 07.01.2013, 04.04.2013, 22.10.2015 en 19.04.2016, hem betekend op 29.03.2011, 29.03.2012, 30.01.2013, 16.04.2013, 04.11.2015 en 19.04.2016.“

2. Over de ontvankelijkheid

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota bevat het verzoekschrift geen middel dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Het enig middel dat wordt ontwikkeld is gericht tegen de *“bestreden beslissing”*, waarbij het duidelijk is dat hiermee de eerste bestreden beslissing wordt bedoeld. Het volstaat niet om deze beslissing aan te wijzen dat ze de motiveringsplicht schendt en eraan toe te voegen dat dan ook het bevel om het grondgebied te verlaten in strijd met de motiveringsplicht werd gegeven. Beide beslissingen steunen immers op eigen juridische en feitelijke motieven.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen in de nota omdat er geen middel werd ontwikkeld tegen deze beslissing, is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op, *“Schending van artikel 8 EVRM, schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een weigeringsbeslissing omtrent zijn regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing o.a. als volgt:

“De overige elementen (onder meer zijn werkwillegheid en betrokkene staat dit met verscheidene loonbrieven, zijn kennis van het Nederlands) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Betrokkene wenst evenwel te benadrukken dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Turkije zonder zijn werk te verliezen in ons land.

Het feit dat verzoeker werk heeft en dit effectief aantoon in het verzoekschrift tot regularisatie met verscheidene loonbrieven (gegrondheidsfase), toont inderdaad zijn integratie aan, maar daarnaast en daarenboven toont dit aan dat verzoeker niet kan terugkeren naar Turkije zonder zijn werk te verliezen (ontvankelijkheidsfase).

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering (onontvankelijk) van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsook het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook in strijd is met de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop de eerste bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. De kritiek van verzoeker is gericht tegen de volgende passage in de eerste bestreden beslissing:

“De overige elementen (onder meer zijn werkwillegheid en betrokkene staft dit met verscheidene loonbrieven, zijn kennis van het Nederlands) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

3.7. Deze motivering is echter deugdelijk en pertinent. Ze is immers in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan waarom omtrent het element van integratie (zijn werk) in zijn geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State diende te worden geoordeeld. Zo toont hij

geenszins concreet aan waarom het voor hem omwille van dit argument zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst in te dienen. Verzoekster stelt weliswaar dat dit aantoonst dat hij niet kan terugkeren naar Turkije zonder zijn werk te verliezen, doch zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, heeft verzoeker dit niet als dusdanig ontwikkeld in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Van de verwerende partij kan niet worden verwacht dat zij rekening houdt met en motiveert aangaande een buitengewone omstandigheid die niet als dusdanig ontwikkeld werd in de aanvraag om verblijfsmachtiging.

3.8. Door afsluitend nog te poneren dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht schendt en dat de bestreden beslissing wijst op onbehoorlijk gedrag van harentwege kan verzoeker de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA